

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **HULMAN – kovošrot s.r.o.**, sídlem Pohořelice, Vídeňská 999, IČ 255 68 311, zast. JUDr. Ivou Zlochovou, advokátkou, sídlem Žďár nad Sázavou, Havlíčkovo nám. 153/2, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2013, č.j. 2035/560/13 79768/ENV/13,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 3. 12. 2013, č.j. 2035/560/13 79768/ENV/13, a rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Brno, ze dne 17. 10. 2013, č.j. ČIŽP/47/OOH/SR01/1307638.003/13/BZP, se z r u š u j í a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9.800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce JUDr. Ivy Zlochové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo v souladu s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „s.ř.“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Brno (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 17. 10. 2013, č.j. ČIŽP/47/OOH/SR01/1307638.003/13/BZP, jímž byla žalobci dle § 66

odst. 4 písm. f) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, uložena pokuta ve výši 110.000 Kč za porušení povinnosti stanovené v § 37b odst. 1 písm. d) zákona č. 185/2001 Sb., kterého se žalobce měl dopustit tím, že vystavil potvrzení o převzetí autovraků, které však fyzicky nepřevzal.

Žalovaný v odůvodnění v záhlaví označeného rozhodnutí zrekapituloval průběh správního řízení a mimo jiné uvedl, že při kontrole dne 11. 4. 2013 v provozovně pana M. K., v areálu bývalého JZD K. D., k.ú. D., správní orgán prvního stupně zjistil 4 ks vozidel, na které bylo dle databáze MAISOH v roce 2013 vystaveno „Potvrzení o převzetí autovraku“, jež vystavil žalobce. Při kontrole, kterou správní orgán prvního stupně provedl dne 12. 10. 2012 v provozovně pana V. P., bylo zjištěno 7 ks vozidel, na něž dle databáze MAISOH žalobce vystavil v roce 2012 rovněž „Potvrzení o převzetí autovraku“.

Žalovaný dospěl k závěru, že byl shromážděn dostatek důkazů a při rozhodování správní orgán prvního stupně vycházel z natolik zjištěného stavu věci, ze kterého mohl vyvodit správné závěry; přitom nedal za pravdu žalobcově námitce ohledně nedostatečného vypořádání s jeho připomínkami. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí dále zabýval lhůtou pro zahájení řízení a pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 67 odst. 1 zákona č. 185/2001 Sb. (uzavřel, že tyto lhůty byly dodrženy). Podle žalovaného vystavením potvrzení o převzetí autovraku, aniž by k fyzickému převzetí autovraku došlo, byl porušen § 37 odst. 1 písm. f) zákona č. 185/2001 Sb., za což lze dle § 66 odst. 4 písm. f) zákona č. 185/2001 Sb. uložit pokutu do výše 50.000.000 Kč. Žalovaný shledal pokutu ve výši 110.000 Kč, tedy na samé spodní hranici zákonné sazby, jako odpovídající charakteru spáchaného správního deliktu, a to i s ohledem na skutečnost, že nebylo prokázáno poškození životního prostředí nebo zdraví lidí; žalovaný uzavřel, že uložená pokuta není nepřiměřeným zásahem do majetkových poměrů pachatele správního deliktu. Podle žalovaného zákon neumožňuje prominutí pokuty. Žalovaný dále uvedl, že k naplnění skutkové podstaty ohrožovacího deliktu ve vztahu k životnímu prostředí dojde vždy, když nejsou ze strany subjektu nakládajícího s odpady dodržovány právní předpisy týkající se nakládání s odpady, neboť již takovým jednáním je vyvoláno nebezpečí vzniku ohrožení životního prostředí; ohrožení životního prostředí spočívá právě v jednání účastníka řízení v rozporu s právem a odvolací orgán neshledal, že by se jednalo o zjevně nepřiměřený postih. Správní orgán prvního stupně podle žalovaného zohlednil všechny skutečnosti zjištěné v průběhu řízení a hodnotil ty, které svědčily v neprospěch, i ty, jež případně mohly svědčit v jeho prospěch. Žalovaný uzavřel, že pokuta byla uložena v přiměřené výši i ve vztahu k jiným srovnatelným případům.

Žalobce v žalobě namítal, že vytýkané jednání se skutečně stalo, nicméně všechny autovraky byly následně skutečně a fyzicky převzaty žalobcem a řádně zlikvidovány; uložena pokuta je pak nepřiměřená a neodpovídá závažnosti ohrožení životního prostředí. Napadené rozhodnutí je dle žalobce nepřezkoumatelné, nejasné a nesrozumitelné, neboť chybí důvody, jimiž se správní orgán při ukládání výše pokuty řídil. Správní orgán se podle žalobce nezabýval samotnou mírou poškození životního prostředí, z čehož vyplývá, že k poškození životního prostředí žádným způsobem nedošlo a bylo nutno se zabývat pouze závažností ohrožení životního prostředí; otázkou zkoumání závažnosti ohrožení životního prostředí se žalovaný vůbec nezabýval, když pouze zkonstatoval ve svém napadeném rozhodnutí, že k naplnění skutkové podstaty ohrožovacího deliktu dojde vždy, když nejsou ze strany subjektu nakládajícího s odpady dodržovány právní předpisy týkající se

nakládání s odpady. Správní orgán se měl zabývat tím, jak závažné je ohrožení životního prostředí při naplnění konkrétní skutkové podstaty. Další právní argumentace či jiná právní úvaha správního orgánu chybí. Napadené rozhodnutí tak dle žalobce neobsahuje žádné konstatování o míře závažnosti ohrožení životního prostředí, jak uvádí § 67 odst. 2 zákona č. 185/2001 Sb.

Žalobce dále namítal porušení § 2 odst. 3, 4, § 6 odst. 2 a § 68 odst. 3 s.ř. Podle žalobce odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahovalo úvahy, kterými se správní orgán řídil při svém rozhodování, jakož i výklad předpisů, jež vedly k vydání napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí pouze odkazuje na závěry provedené správním orgánem prvního stupně, aniž by žalovaný věc hodnotil sám.

Správní orgán se dle žalobce dále nezabýval tím, že autovraky byly skutečně na provozovnu žalobce po kontrole převedeny a stav provedený zápisem v databázi MAISOH odpovídal faktickému a skutečnému stavu. K závažnému ohrožení stavu životního prostředí tak nemohlo dojít a ani nedošlo. S těmito námitkami se správní orgán prvního stupně žádným způsobem nevypořádal. Nad rámec toho poukazuje správní orgán ve svém rozhodnutí i na jiné správní delikty spáchané žalobcem, které se dle žalobce uvedené věci netýkají a sahají do minulosti; takový poukaz neumožňuje zákon č. 185/2001 Sb. ani s.ř.

Dále žalobce brojil proti dle jeho názoru nedostatečnému odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Závěrem navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil dle § 78 odst. 1 s.ř.s. nebo aby sám ve věci dle § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhodl tak, že uloženou pokutu sníží.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na svém rozhodnutí a odkázal na rozhodnutí svoje, jakož i na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Navrhl zamítnutí žaloby.

Žalovaný k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), měl tak soud za to, že žalovaný s takovým projednáním věci vyslovil souhlas. Žalobce pak s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně vyjádřil souhlas. Soud proto rozhodl o věci samé bez jednání.

Správní spis pak především obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: oznámení správního orgánu prvního stupně o zahájení správního řízení ze dne 23. 9. 2013, č.j. ČIŽP/47/OOH/SR01/1307638.001/13/BZP, vyjádření žalobce k zahájení správního řízení ze dne 26. 9. 2013, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o uložení pokuty ze dne 17. 10. 2013, č.j. ČIŽP/47/OOH/SR01/1307638.003/13/BZP, odvolání žalobce ze dne 18. 10. 2013 proti rozhodnutí o uložení pokuty, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2013, č.j. 2035/560/13 79768/ENV/13.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), přičemž se i zabýval otázkou, zda je v posuzovaném případě dána taková vada, pro niž je soud povinen zrušit napadené rozhodnutí z úřední povinnosti, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době

rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

Soud ze správního spisu zjistil, že správní orgán prvního stupně svým oznámením ze dne 23. 9. 2013 zahájil správní řízení ve věci uložení pokuty žalobci za správní delikt podle § 66 odst. 4 písm. f) zákona č. 185/2001 Sb., kterého se měl žalobce dopustit tím, že nesplnil povinnosti stanovené tímto zákonem při nakládání s vybranými výrobky nebo odpady (autovraky) nebo zařízeními. V oznámení o zahájení správního řízení je uvedeno, že při kontrole dne 11. 4. 2013 byly v provozovně pana M. K., IČ X, v areálu bývalého JZD K. D., pozemek parcela č. X k.ú. D., zjištěny 4 ks vozidel; dle databáze MAISOH se jednalo o autovraky, ke kterým bylo vydáno v roce 2013 „Potvrzení o převzetí autovraku“ (dle přílohy 3 vyhlášky č. 352/2008 Sb.), a to žalobcem (dále byla specifikována předmětná vozidla); při kontrole dne 12. 10. 2012 bylo v provozovně V. P., IČ X, na adrese B., zjištěno 7 ks autovraků; dle databáze MAISOH se jednalo o autovraky, ke kterým bylo vydáno v roce 2012 „Potvrzení o převzetí autovraků“ (dle přílohy 3 vyhlášky č. 352/2008 Sb.), a to žalobcem (dále byla specifikována předmětná vozidla); vystavením potvrzení o převzetí autovraku, aniž byl autovrak fyzicky převzat, došlo dle správního orgánu prvního stupně k porušení § 37b odst. 1 písm. d) zákona č. 185/2001 Sb., přičemž za prokázaný správní delikt podle § 66 odst. 4 písm. f) zákona č. 185/2001 Sb. správní orgán prvního stupně uloží pokutu do výše 50.000.000 Kč.

Žalobce ve vyjádření k zahájení správního řízení ze dne 26. 9. 2013 mimo jiné uvedl, že k vytýkané skutečnosti došlo v ojedinělém případě, a to na základě skutečnosti nahlášení předaných autovraků k likvidaci na centrálu společnosti, kde dochází k vydávání potvrzení o likvidaci autovraků; k samotnému převzetí došlo později v důsledku poruchy na technickém zařízení, které mělo převézt dané autovraky; po provedeném zjištění byly ze strany žalobce zavedeny důkladnější kontrolní mechanismy, které spočívají v kontrole informací přes vedoucího provozovny (zařízení k likvidaci autovraků), aby došlo k vydání potvrzení o likvidaci autovraků pouze v případě fyzického předání autovraku do zařízení na likvidaci autovraků; závěrem žalobce požádal o odstoupení od zahájení správního řízení z důvodu, že se jednalo o technické pochybení v důvěře mezi dodavatelem autovraků a zpracovatelem autovraků a v současné době byla přijata opatření, aby k tomuto pochybení již nemohlo dojít; současně nedošlo k žádnému ohrožení životního prostředí ani k žádnému jinému protiprávnímu jednání s autovraky; jednalo se o ojedinělé pochybení při spolupráci s panem P. a panem K., se kterými došlo k předání stovek autovraků.

Správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí ze dne 17. 10. 2013, č.j. ČIŽP/47/OOH/SR01/1307638.003/13/BZP, jímž shledal žalobce vinným z porušení povinnosti stanovené v § 37b odst. 1 písm. d) zákona č. 185/2001 Sb., jehož se žalobce měl dopustit tím, že vystavil potvrzení o převzetí autovraků, které však fyzicky nepřevzal (dále byl specifikován skutek odkazem na provedené kontroly a uvedením seznamu vozidel stejně jako v oznámení o zahájení správního řízení). Za to byla žalobci dle § 66 odst. 4 písm. f) zákona č. 185/2001 Sb. uložena pokuta ve výši 110.000 Kč a dle § 79 odst. 5 s.ř. mu byla rovněž uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání ze dne 18. 10. 2013, kde uplatnil obdobné argumenty jako ve vyjádření k zahájení správního řízení ze dne 26. 9. 2013.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 12. 2013, č.j. 2035/560/13 79768/ENV/13, bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

Podle § 37b odst. 1 písm. d) zákona č. 185/2001 Sb. provozovatel zařízení ke sběru autovraků je povinen při převzetí autovraku bezplatně vystavit potvrzení o převzetí, jestliže byla odevzdána alespoň karosérie s označením identifikačního čísla VIN a motor s označením identifikačního čísla, pokud bylo uvedeno v osvědčení o registraci vozidla; náležitosti potvrzení o převzetí stanoví prováděcí právní předpis.

Podle § 66 odst. 4 písm. f) zákona č. 185/2001 Sb. pokutu do výše 50.000.000 Kč uloží inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která neplní povinnosti stanovené tímto zákonem při nakládání s vybranými výrobky nebo odpady nebo zařízeními podle části čtvrté.

V posuzovaném případě měl žalobce dle správního orgánu prvního stupně a žalovaného porušit § 37b odst. 1 písm. d) zákona č. 185/2001 Sb. tím, že vystavil potvrzení o převzetí autovraků, které však fyzicky nepřevzal.

V oblasti trestního práva či správního práva trestního je třeba klást zvýšený důraz na zásady platné pro (ať už soudní či správní) trestání, mezi něž patří kupříkladu zákaz analogie v neprospěch pachatele či zásada *nullum crimen sine lege*. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č.j. 1 As 236/2014-22:

*„Veškerá činnost veřejné správy je totiž vázána zásadou zákonnosti, což znamená, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví (čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny). V oblasti trestání to platí tím spíše, že tak dochází k citelným zásahům do základních práv a svobod osob. Nehraje přitom žádnou roli, zda je trestána osoba fyzická či právnická (v daném případě obec jako územně samosprávný celek s ústavně zaručenými právy na samosprávu a vlastnit majetek). Vyjádřením zásady zákonnosti v oblasti trestání je zásada *nullum crimen, nulla poena sine lege* (není zločinu ani trestu bez zákona), jež je výslovně zakotvena v trestním právu (§ 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, čl. 7 odst. 1 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod), avšak jakožto zásadu vyvěrající ze samé podstaty právního státu ji je třeba podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva i Ústavního soudu (např. nález sp. zn. III. ÚS 611/01 ze dne 13. 6. 2002) ctít i při správním trestání. Z této zásady pak vyplývá mimo jiné požadavek na určité, jasné a přesné vyjádření skutkových podstat deliktů a zákaz analogie v neprospěch odpovědné osoby; není tak přípustné zejména rozšiřování podmínek odpovědnosti za správní delikty nad rámec stanovený příslušnými zákony (srov. Hendrych a kol. Správní právo: Obecná část. 8. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 418-419).*

Požadavek na určitost definování skutkové podstaty zdůraznil i Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 19. 4. 2007, č. j. 2 Afs 176/2006 – 96: „Definování skutkové podstaty musí být dostatečně určité, konkrétní a jednoznačné, neboť jen tak bude odpovídat ústavní kauce vyjádřené explicitně pro trestné činy v čl. 39 Listiny základních práv a svobod a v čl. 7 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách ve znění protokolů č. 3, 5 a 8 (vyhlášena pod č. 209/1992 Sb.), již však v zásadě není důvodu nepoužít i na správní delikty. Správně a soudně postihované veřejnoprávní delikty totiž sice od sebe odlišuje jejich různá společenská nebezpečnost, míra tvrdosti postihu, jenž za ně hrozí, a nezřídka též kvalifikovanost subjektivního vztahu pachatele deliktu k naplnění znaků skutkové podstaty... Aby postih za správní delikt odpovídal požadavku předvídatelnosti právní regulace a umožnil každému

předem „volit“ mezi jednáním v souladu se zákonem (za které nebude postižen) a jednáním v rozporu se zákonem, za něž mu hrozí postih veřejnoprávní sankcí, musí mít dostatečnou možnost předem rozpoznat, jaké jednání je zákonem či judikaturou považováno za zákonné a jaké za protiprávní.“

Imperativ na přesné vymezení skutkové podstaty trestného činu klade i Evropský soud pro lidská práva. Ve svém rozsudku ze dne 21. 1. 2003 ve věci Veeber proti Estonsku judikoval, že „požadavkům čl. 7 Úmluvy odpovídá jen takové vnitrostátní zakotvení trestnosti určitého činu, na základě něhož jednotlivec může vědět ze znění relevantních ustanovení, a je-li to třeba za pomoci soudního výkladu, za jaké jednání a opominutí bude trestně odpovědný.“ (podobně i rozsudky téhož soudu např. ve věci Cantoni proti Francii z 15. 12. 1996 či Coeme a další proti Belgii z 22. 6. 2000).“

Z § 37b odst. 1 písm. d) ve spojení s § 66 odst. 4 písm. f) zákona č. 185/2001 Sb. podle názoru soudu nelze dovodit, že by se provozovatel zařízení ke sběru autovraků dopustil správního deliktu tím, že by vystavil potvrzení o převzetí autovraků, které fyzicky nepřevzal. Z daných ustanovení vyplývá pouze to, že se provozovatel zařízení ke sběru autovraků dopustí správního deliktu tím, že (za splnění dalších podmínek) převezme autovrak, aniž by bezplatně vystavil potvrzení o převzetí. Zákonodárce tak výslovně postihuje jednání typově odlišné od jednání žalobce učiněného v projednávané věci (nevydání potvrzení o převzetí při převzetí autovraků je odlišné jednání než vydání potvrzení o převzetí autovraků, aniž by k fyzickému převzetí autovraků došlo). S ohledem na shora citované požadavky dle názoru soudu nelze uplatnit extenzivní výklad § 37b odst. 1 písm. d) zákona č. 185/2001 Sb., jak jej učinily správní orgány, a dojít k závěru, že kromě jednání předpokládaného v § 37b odst. 1 písm. d) zákona č. 185/2001 Sb. je dána trestnost i jednání jiného, typově odlišného. Takový výklad by byl v rozporu s požadavky kladenými pro oblast trestního práva a správního trestání (viz výše).

Soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č.j. 7 As 59/2012-38:

„V této souvislosti lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2008, č. j. 2 As 9/2008 - 77 (publ. pod č. 1684/2008 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz), ve kterém byl vysloven závěr, že procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a nemohou tak představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Podle citovaného rozsudku má soud povinnost přihlídnout při posuzování zákonnosti napadeného správního rozhodnutí nejen k hmotněprávní úpravě deliktní odpovědnosti, která platila v době rozhodování správního orgánu, nýbrž i k úpravě platné a účinné v době rozhodování soudu, je-li to pro pachatele příznivější. Byť se v citovaném případě Nejvyšší správní soud primárně zabýval otázkou zániku trestnosti, z argumentu a minori ad maius pro nyní projednávanou věc plyne, že soud má tím spíše povinnost přihlídnout k tomu, že trestnost skutku vůbec nebyla dána. K tomu lze dále poukázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 - 87 (publ. pod č. 1926/2009 Sb. NSS a dostupné na www.nssoud.cz), ve kterém bylo vysloveno, že soud ve správním soudnictví vždy zkoumá, zda právní předpis nebo jeho ustanovení, která byla použita, na věc skutečně dopadají.

Městský soud tedy pochybil, pokud z úřední povinnosti nepřihlédl k tomu, že stěžovatelka byla potrestána za jednání, které nemohlo naplnit znaky skutkové podstaty správního deliktu....“

Jak vyplývá ze shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, soud ve správním soudnictví vždy přihlíží z úřední povinnosti k tomu, že trestnost skutku, který má naplňovat znaky skutkové podstaty správního deliktu, vůbec nebyla dána.

Přestože tedy žalobce v žalobě nevznnesl námitku o tom, že vůbec nebyla dána trestnost skutku, který má naplňovat znaky skutkové podstaty správního deliktu dle § 37b odst. 1 písm. d) ve spojení s § 66 odst. 4 písm. f) zákona č. 185/2001 Sb., soud k této skutečnosti, jež má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, přihlédl z úřední povinnosti.

Soud nevylučuje, že by vytýkaným jednáním mohl být teoreticky spáchán jiný správní delikt (potažmo dokonce trestný čin); pro posouzení takové otázky však v projednávaném případě není prostor, neboť soud přezkoumává toliko zákonnost rozhodnutí žalovaného (ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně), jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 37b odst. 1 písm. d) ve spojení s § 66 odst. 4 písm. f) zákona č. 185/2001 Sb., jehož se měl dopustit vytýkaným jednáním a za nějž mu byla uložena pokuta.

Vzhledem k tomu, že soud uzavřel, že vůbec není dána trestnost skutku, který má naplňovat znaky skutkové podstaty správního deliktu, jímž byl žalobce shledán vinným, soud se nezabýval žalobními námitkami, neboť jejich projednání by nemělo žádný vliv na výsledek řízení ve věci samé, resp. vypořádání těchto námitek by s ohledem na výrok rozhodnutí soudu i shora uvedené odůvodnění postrádalo smyslu.

Ze všech shora uvedených důvodů soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost v souladu s § 78 odst. 1 větou první s.ř.s. a současně dle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je podle § 78 odst. 5 s.ř.s. v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku. Vzhledem k tomu, že soud shledal i nezákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (a to ze stejných důvodů jako u rozhodnutí žalovaného), zrušil v souladu s § 78 odst. 3 s.ř.s. i toto rozhodnutí, které předcházelo rozhodnutí žalovaného.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu, a to za soudní poplatek zaplacený z podané žaloby ve výši 3.000 Kč a náklady na právní zastoupení žalobce výši 6.200 Kč za 2 úkony právní služby (převzetí věci, sepsání žaloby) po 3.100 Kč a související paušální poplatky v celkové výši 600 Kč (2 x 300 Kč) dle §§ 7, 9 odst. 4 písm. d) a 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Právní zástupkyně žalobce není plátcem DPH, proto soud nepřiznal k nákladům řízení částku odpovídající příslušné sazbě daně ve smyslu § 57 odst. 2 s.ř.s. *a contrario*. Náklady řízení tedy celkem činí částku ve výši 9.800 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. října 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. V.